

Cesarski notárji in njih opravilstvo.

(Dalje.)

To so ob kratkem najpoglavitneje odločbe postave za notarstvo, ktere zamorejo vsacega prepričati, da obstoje jasni in odločeni predpisi zastran postavljenja in naimenovanja notárjev, zastran njih opravil, zastran sestavljanja pisem in oblik pri sestavljanju tajstih, zastran hranjenja pisem, zastran nadgledovanja in izgotavljevanja predpisov, kako se je notárjem vésti, in zastran tega, koliko smejo notárji za svoje opravila tirjati, in da prejme slednji, kateri se poslužijo notárjev kot javno poverjenih zaupnih mož pri javnih opravilih pisma, ktere zamorejo kot izverstne, po pravilu vsako pravdo odvracujoče spricbe biti, da je bilo kako pravno opravilo po mogočosti razločno in jasno opravljeno, in da mu ne more notár nikol preveč rajtati, ker so plačila za notarske opravila v postavljeni tarifi po mogočosti nizko postavljene, če prevdarimo, kakošnih pripravnost in koliko odgovornost tirja postava od notárjev.

Ako že te okolnosti narejanje pisem po notárjih priporočajo, bi utegnili dobički, kateri so po postavi dopušeni pri iztirjevanju tirjav, ki so po notárskem spisku dokazani, vsacega prepričati, da vsakemu najbolj hagne, da pri notárji pisma dela, če se hoče dolžih pravd ogniti, počasnih eksekucij obvarovati in, kolikor se dá, kmalo do svoje pravice priti.

Gledé berzega iztirjevanja davšin je bil že omenjen ukaz od 21. maja 1855 dan in §. 1 tajistega velí, „da, ako zamore tožnik vse, na kar se njegova tožba opéra, bodi si na tirjanje dnarjev ali na spolnjenje kake druge osébné dolžnosti, s ktero se vsaka davšina umé, tako v poglavitni reči kakor tudi gledé postranskih dolžnost, z notársko poterdbo, ktera ima vse v sebi, kar postava zahteva, dokazati, ima sodnija na njegovo zahtevanje tožencu, brez da bi ga pred zaslišala, naznaniti, da ima v 14 dnéh zahtevane dolžnosti spolniti ali pa svoje ugovore zoper to donesti, ker bo sicer eksekuciji zapadel.“

Vsled §. 4 se ne more nihče pritožiti, kteremu je bilo zapovedano, da naj plača, in po §. 7 je tožniku, čeravno je imel že ustmeno ali pa pismeno obravnavo s tožencem, ako zato zaprosi, dovoljeno, da tožencovo premoženje zarubiti in ceniti dá, ko čas v plačilnem naročilu postavljen preteče, ako morda že ni zgube dostojno obvarovan. —

Koristnost teh predpisov naj ti-le izglédi razjasnijo:

Matevž je naredil s Tomažem privatno pismo in Tomaž se zaveže čez en mesec Matevžu senožet v last ali pa v posestvo prepustiti. Dva mesca pretečeta, pa Tomaž neče Matevžu senožeti v last prepustiti ali v posestvo in vžitek dati. Matevž mora za to pravo tožiti, na ktero imata pri sodnji navadno več dní, zavoljo ugovorov pa tudi večidel več preloženih tacih dní. Tako preteče več mescov ali pa tudi let, preden razsodno pismo (urtel) pride. Zdaj še le mora Matevž na pot eksekucije priti in doseže last ali posestvo senožeti. — Ako sta pa Matevž in Tomaž za imenovano pravno opravilo pri kakem notárji pismo naredila, kakoršno mora po notárski postavi biti, ima sodnija na podlagi notárskega pisma, če Matevž to zahteva, Tomažu, brez da bi tega popred zaslišala, z odpisom naročiti, da nej v 15 dnéh senožet Matevžu v last ali posestvo dá. Odpadejo tedaj vsi sodni dnevi in vse pota in pisarije do razsodnega pisma in stroški ter zgubljevanja časa.

Enako se godí, n. pr. če se zaveže Peter, do novega leta Pavlu 100 gold. posojenih dnarjev verniti. Ako ima Pavl o tem dolgu samo privatno dolžno pismo, mora Petra, če mu o novem letu ne plača, tožiti, in če potem Peter pri dnevu, ki ga imata, zoper dolžno pismo ugovore dela, svoj podpis tají ali sicer kaj zoper dolžno pismo ima, se naredi pravda, ktere je morda še le drugo leto konec in Pavl prejme še le čez veliko mescov svoje dnarje. — Ako je pa Peter pri notárji, po notársko napravljeno dolžno pismo Pavlu dal, bo sodnija po novem letu, če bo Pavl to zahte-

val, Petra naročila, v 14 dnéh plačati, in ker ta zoper po notársko narejeno dolžno pismo nič ne more ugovarjati, bo Pavl po preteku tega časa z eksekucijo kmalo svoje dnarje dobil.

Iz teh izgledov bi se utegnil slednji prepričati, kako urno se dajo tirjatve dognati, ktere se zamorejo z notárskimi pismi dokazati. Ko smo notárstvo razložili in dobičke pokazali, kateri v vsakem ozéru vdeležencem iz njega izvirajo, se ne moremo zderžati, dober svét dati, da nej se slednji, kateri ima pravne opravila in zastran njih pisem želí, prizadeva, take pisma pri notárji narediti in si si jih po notárji poteriditi dati. Ta svét naj si pa zlasti naši slovenski rojaki v serce vtisnejo, kateri, Bogu bodi potoženo! ali zavoljo nevednosti, kakošne lastnosti morajo po notárjih narejene pisma imeti, ali pa ker se prevelicnih stroškov bojé, kateri so vendar po postavi v zmerni tarifi ustanovljeni, rajši zaupajo ljudém, kateri ne poznajo postave in še pisemca spisati ne umejo, ali pa lakomnim pisunom ali zakotnim pisarjem, kterim je več za to, da kaj zaslužijo, kakor pa da kdo redovno pravno opravilo opravi in pismo z lastnostmi prejme, ktere mora iméti. Tako zabredejo večidel v pravde, kterih nasledki so jeza in prepír, zguba časa in sovražstvo, posebno pa nepotrební veliki stroški. Nasproti pa, če grejo zavoljo pravnega opravila k notárju, zamorejo podučjenja, kolikor jim ga je treba, zahtevati in opravilo tako opraviti, da se smejo zanésti. Notár namreč je storil prisego, založil zagotovšino (kavcion) in je za vse, kar kot notár stori, odgovorn; zavolj tega se mora prizadevati, da vsakemu, ki ga zahteva, naredi pismo, kakor postava terja, in s kterim je mogoče se vsake pravde ogniti. Pismo ostane vedno pri njem shranjeno; zavoljo tega se ni tako bati, da bi se zgubilo, zgorélo itd. (Dal. sl.)

Ozir po domačii.

Donačka gora poleg Rogatca na Štajarskem.

Ves svet je lep; povsod moremo mnogo zanimivega viditi in mnogo koristnega se učiti. Ni samo prijetno, tudi dobro je, ako se pogostoma po svetu ozeramo; prva vendar naj bode vsakemu mila njegova domovina!

Ljubezen do domovine je vsakega človeka sveta dolžnost. Ako pomislimo, koliko kerví se je že pri raznih dogodkih za domovino prelilo, posebne pri starih narodih, se lahko prepričamo, koliko prava ljubezen premore. Kako pa hočemo domovino svojo ljubiti, če je ne poznamo? — Čeravno je slovenska zemlja majhna, najdemo vendar v nji mnogo mnogo zanimivega, česar zastonj deleč po svetu iščemo. Redko kje je Styarnik toliko mičnega, imenitnega pa tudi veličanskega zedinil, kakor na Slovenskem, hodi že na to ali uno stran, iskaje znamenitosti na planem ali na visokih gorah, na prijaznih jezerih ali pod zemljo v oserčji narave. Ktera evropejska država se mora sponasati s špiljo, ki našo postojnsko gledé na njeno krasoto in znamenitost prekosí? — Kje je jezero, ktero bi se s cerkniškim primerjati moglo gledé na naravne čudeže, ki se tam vsako leto godijo? Ker pa nisem namenil posebnosti cele slovenske zemlje popisavati, ampak le nektère čertice o Donački gori zapisati, ktere lepo podobo si je gotovo vsaki obiskovavec rogačke Slatine dobro zapametil, obernem svojo pozornost na izhodni kraj nekdanjega celjskega kroga, na okolico Rogačko blizo meje hervaške.

Tukaj stoji veličanska gora Donačka, in dviguje ponosno svoje verhe proti visokemu nebu. Akoravno ta gora ni višja od 2700 čevljev nad morjem, se vendar z njenega verha brez dalekogleda planjave štajarske, hervaške, ogerske, krajnske in koroške vidijo, ker je od drugih visokih gor oddaljena, in čisto na samotnem kraju stoji. S pomočjo dalekogleda pa se zamore viditi gora Klek in široko jadransko morje.

Veličansk lepogled se razprostira tukaj pred očmi po-

potnika, da človek sam ne vé, kam bi najprvo pogledal. Gore, homci, ravnine, potoki, reke, gradovi, razvaline, cerkve, vesi, in mesta ležijo pred nogami gledavca, ki nemore vsega pregledati, in ako bi dan za dnevom gledal, bi še vendar kaj našel, kar bi za-nj znamenito bilo. Kamor se človek oberne, povsod najde dosti lepega, da misli, narava je nalaš ta kraj s toliko mnogoverstnimi posebnostmi nagomadila.

Ker iz bližnje Slatine ali Kisle Vode -- kakor jo nekteri zovejo -- vsako leto velika množica gospode na to goro pride, ktera se nad rajsko lepoto te okolice raduje, je pred nekoliko leti gosp. dr. Fröhlich lep in prijeten pot do nje verha napravil. Hvaležni so mu zato vsi prijetli mile narave.

Narbolj čudno je pa to, da ima ta gora na vsaki strani drugo podobo. Tako ima n. pr. proti zapadu podobo „obeliska“, proti izhodu podobo „ojstrega zoba“, proti jugu podobo „visoke stene“, na severni strani pa ima tri verhe, kakor Triglav na Krajskem.

Pripoveduje se, da ob časih, ko so še Rimljani v teh krajih gospodarili, je stal na verhu te gore pagansk tempel, posvečen solčnemu bogu. Je li ta pravlica rešnična ali ne, se ne vé nič gotovega, pa nemogoče ni, akoravno sedaj od njega ni duha ne sluha. — Gotovo pa je, da je nekaj cerkvice stala na tem verhu. Ko je namreč prebivavcom tega kraja luč sv. kersanske vere zasijala, so pobožni kristjani najrajši na visokih gorah hiše božje stavili, kamor so moliti hodili. Mislili so namreč, čem više tem bliže so Bogu in nebesom. Berž so spoznali, da bi lepo bilo, ako bi na ti gori cerkev sozidati mogli. Pa to je bilo zaveljo tolike višine zelo težko delo, kterege se podstopiti nihče upal ni. Prebivavci ondašnje okolice pripovedujejo sledeče o ti cerkvi:

Neki slavoželjin bogatin, ki je celo svoje bogastvo po krivičnih potih pridobil, vidivši veliko skerb kristjanov, jim je hotel pokazati, koliko da premore, ter je sklenil, na svoje stroške cerkev sozidati. Poseben uzrok tega početja je bilo pa govorjenje ljudi, ki so rekli, da v celi deželi ni tako bogatega človeka, ki bi na ti višini cerkev sozidati mogel. Mislil si je: „dnarjev imam ko vrag toče, nič mi ne dé, ako enmalo svoje polne kište spraznem; bodem vendar s tem ljudem jezike zavezal.“ — Kar je mislil, je tudi storil. Ker je imel dosti dnarjev, je tudi delavcov dobil, in čez malo časa je zala cerkvice na verhu gore stala, ktera je sv. Donatu posvečena bila. Od ondot je ime gore, ktera se še dandanašnji imenuje „Dončka gora“. Ljudje pa, ki so moža poznali, ki je dal cerkvico zidati, in so vedili, da ga ni pobožnost, ampak gola oholost k temu početju pri gnala, so zamišljeno proti cerkvici pogledavali, in mislili: „Težko bo ta cerkvice dolgo stala!“

Čez nekoliko let je tisti častilakomni bogatinec umerl, ki je cerkvico sv. Donata sozidal.

Bil je krasen poleten večer, ko so ga pokopavali. Solnce, kakor rumenljiva nevesta na dan svatbine se je spuščalo na počitek, ter je kakor pri slovesu na cerkvico sv. Donata in nje okolico svoje prijetne žarke sijalo. Na milijone mušic se je v večernem vetriču igralo, pod gostim bezgom je slavček svojo večerno pesem prepeval, in z visokih lin cerkvice na bregu se je prijetno zvonjenje daleč okrog razlegalo in je pobožnega kmetiča k večerni molitvi vabilo. — Bil je res krasen poletinsk večer! (Kon. sl.)

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Ljubljane. 3. Ljubljanska nižja realka. Ker je „Novičar“ sestavka letošnjega letnika po spodobnosti pretresel, opustimo tu, kaj več o njima govoriti. Ker se nam pa gosp. Peter nelov sestavek o realki prevažen zdí, bomo o njem, berž ko bo mogoče, kaj več govorili. Ljubljansko nižjo realko je obiskovalo letos 170 učencov (v 1. razredu 87, v 2. 57, v 3. pa 26). Po maternim jeziku jih je bilo med njimi: Slovincov 117, Horvatov 4, Čehov 1,

Nemcov 35, Italianov 13; po veri so bili vsi katoličani, razun 2, kterih eden je bil evangeljske, eden pa greške neredinjene vére. — Učnikov je imela realka in sicer z vodjem vred 8, (5 rednih, 1 suplenta in 2 neredna). Predmetov uka je bilo 13. Učilo se je v nemškem jeziku. Slovenščine, ktero je en učenik v vseh tréh razredih učil, se mora v realki po postavi slednji učenec učiti, kteri jo govori; teh je bilo konec léta 117; italijansčine pa se mora učiti, kterege starši določno izrečejo, da se je bo učil; bilo jih je 89. — Šolnina, ktere je za leto neoprostnim učencom v letu 8 fl. plačati, je vergla to leto 1056 fl., ktere polovica je šla v deželni šolski zalog, druga polovica pa z vpisninami vred (162 fl.) v mestni zalog té realke. V mestni zalog je prišlo letos 690 fl., in v vsih petih létih te šole 3547 fl. 17³/₄ kr. Za te dnarje je bilo s 2776 fl. kupljenih obligacij, ktere veljajo po imenovanem vrednosti 3240 fl. Za ostalih 770 fl. 17³/₄ kr. se bodo brez odloga še druge obligacije kupile. Pomočke za uk dajejo mnoge prejšnje nabirke, kakor tudi na novo kupljeni in podarjeni predmeti. Po tem takem ima realka v tej zadevi mnogo lastnih pomočkov za uk, med temi pa vendar ne več kakor toliko, kolikor jih je najbolj treba. Daril ji to leto ni veliko došlo. Učenci so sami v pomnoženje realne biblioteke, ktera je v petih letih nabrala 400 vezkov, pripomogli 54 fl. 24 kr. Razun téh so še pomočki za uk: c. k. biblioteka, deželni muzeum in pa c. k. botaniški vert. — Kar napredovanje učencov utiče, razkazuje letnik v vseh tréh razredih konec leta 27 taci, ki so se prav dobro, 93 taci, ki so se dobro, 21 taci, ki so se slabo obnašali, in 2, ki sta se prav slabo obnesla. — Kakor vsako leto, naznauje tudi letošnji letnik spisek reči, kterih vsak učenec te realke razun zapovedanih bukev potrebuje, in pové natanko, koliko posamne bukve, kakor tudi sicer potrebne reči veljajo. To je prav, da ne more nihče prekaniti, pa tudi ne prekanjen biti.

Novičar iz raznih krajev.

Presvitli Cesar so 23. dan t. m. spet nastopili potovanja po Ogerskem in ta dan v Požun (Pressburg) prišli, svečano sprejeti. Kardinal in škof-pervak Scitovski je ob prihodu Cesarja pozdravil v ogerskem jeziku, na kateri odgovor so tudi Cesar ogersko odgovorili takole: „Hódolatukat kegyelmesen fogadom, és valamint összes birodalmom népeinek, ugy a magyarnak is jóvoltát mindig szivemen hordom.“ (Milostno sprejemem Vaš poklon, in kakor mi je blagor vseh narodov svojega cesarstva pri sercu, tako mi je vedno tudi blagor ogerskega naroda). — 26. avgusta so se podali na poti naprej. — Sliši se, da se železnica dunajsko-teržaška ne bo prodala kakor se je mislilo, ampak da ostane cesarska. — Za patrijarha beneškega je nek škof in partibus in sedaj v službi pri papeževi vladi v Rimu gosp. Silvestri, rojen v Vidmu, izvoljen. — V 5 vaséh Freškega kantona na Erdeljskem (Siebenbürgen) se je perve dni tega mesca začela tista grozna bolezen, ki se žitna božjast (Kriebelkrankheit) imenuje; izperva se začne neko gomazenje po udih, potem bolečine in nazadnje strašen kerč in božjast celó v očéh, ustnicah itd. Izvira ta bolezen iz povžite režene moke, kjer je z režjo vred veliko tistih znanih klasnih rožičkov (Mutterkorn) zmletih bilo. — „Moniteur“ piše: Turška vlada je poslala kaimakamu moldavskega povelje, naj prekliče prejšnje volitve in pregleda imenik voljivcov, da se bo v 15 dnéh vnovič volilo. Iz tega je tedaj očitno, da se je sultan udal vsemu, kar se je od njega terjalo, in da jo celó svoje lastno delo zaverigel. Samostojnost taka ne stoji na terdnih nogah, kar že dolgo ni nobena skrivnost več.

Popravek. V poslednjih Novicah str. 271 mora v Cirilici namesti v, V stati y, Y.

dar leta 1814 s častnim naročilom v Paris poslan, bukve in rokopise, ktere so Francozi iz Dunaja odpeljali, prejeti. Pri tej priložnosti je šel tudi na Angležko, mesti London in Oxford obiskat. Pred že je nemške dežele obhodil in leta 1837 je potoval v Italijo do Rima. Sicer je živel, od leta 1843 dvorni svetovavec in varh dvorne biblioteke, v svojem poklicu, od cesarja, papeža in družih vladarjev z mnogimi častnimi redi poslavljen, od učenih družtev in mož, kakor sploh od vsacega spoštovan, ktere ga je poznal do leta 1844, v kterem je umerl.

Kaj in koliko je pisal, bi bilo preobširno tu naštevati. Zavernemo tedaj domorodne bravece na prof. Miklošičev: „Barth. Kopitars kleinere Schriften etc.“ iz kterih je ta kratki življenjepis posnet.

Ozir po domači.

Dončka gora poleg Rogatca na Štajarskem.

(Konec.)

Pa komaj je solnce k božji gnadi odšlo in je mesec svoje ponočno potovanje nastopil, se je začelo nebo oblačiti, temni oblaki so se od Drave proti Boču in Dončki gori valili in vse se je pripravljalo k strašni nevihti. Proti polnoči je hudo vreme tako razsajati začelo, da so prebivavci bližnje okolice mislili, da se bo gora razrušila. Bliskalo se je in gromelo, da je bilo strah in groza! — Kar naenkrat se zabliška — tresk —! strela vdari in cela cerkva stoji v plamenu! — Prestrašeni prebivavci okolice, to viditi, so hiteli na pomoč; pa vse je bilo zastoj. Ravno ko so na verh gore dospeli, se je stolp s strašnim ropotanjem zrušil, da ni kamen na kamnu ostal. Zvonovi pa so se brez vse škode preko pečin valili, in so se na srednji višini gore, ravno tam, kjer se da j cerkev sv. Donata stoji, na njivi nekega pobožnega kmetiča ustanovili. Nato je gromenje prenehalo, in dež se je vtil, da je bilo, kakor da bi iz čebra lival. Celi potoki so se napravili in so gromovito v bližnjo Sotlo šumeli, ktera ni mogla toliko vode v svojo tesno strugo vzeti, ampak se je razlila, je vse bližnje travnike in njive potopila ter ljudem neizmerno veliko škode naredila.

Drugi dan je zopet prijazno solnce prisijalo, in cela narava bila je po hudi nevihti kakor prerajena.

Vse se je lepega jutra veselilo. Pastirčki so zopet svoje čede na pašo gnali, kakor po navadi, in so si s petjem kratke čase delali; prijazne tičice so po visokih bukvah skakljale, in so s petjem Stvarnika za ohrambo in lepo jutro hvalile: samo zvonovi sv. Donata niso več svojega petja s petjem pastirjev in tičic zedinjevali, ampak so žalostno in tiho na ptuji zemlji ležali, ker njih prejšno stanovanje je bil strašni požar tako vničil, da se ni poznalo, je li poderto zidovje na gori razvalina hiše božje ali kakega roparskega grada.

Tudi kmetič, kteremu je njiva v last spadala, na kateri so zvonovi sv. Donata počivali, je zgodaj vstal, ter je polje ogledavat šel, da bi vidil, koliko blaga mu je sinočna huda ura vničila. Pa kdo zamore popisati njegovo začudenje, ko je vidil vse tri zvonove čisto nepokvarjene na svoji njivi ležati! Spoznal je, da to ni golo naključje, temveč da je Bog po posebnem čudežu zvonove ohranil, da bi ne vtihnili na veke, ampak da bi mu še za naprej čast in slavo prepevali.

Iz bližnjih in daljnih krajev so pobožni kristjani te zvonove gledat hodili, in vsak je rekel, da si je Bog ta kraj za svojo hišo izbral. Malo časa potem so zvonovi novo stanovanje dobili, kajti so ljudje z združenimi močmi na ravno ti njivi drugo cerkev sv. Donata sozidali, ki še sedaj stoji; od cerkvice na gori pa se ne nahaja nič družega, kakor kupček kamenja in praha!

A. Kos. Cestnikov.

Smešnice.

* Pervi dan po novem letu je neki učenik svojim šolarjem srečo vošil, rekoč: „Želim vam srečo za novo leto, pa da bote v prihodnjem pridniši in pazliviši kakor ste v pretečenem bili.“ Najpridniši fantič vstane in se gosp. učeniku s sledečimi besedami zahvali: „Tudi mi Vam vse to iz serca vošimo.“

* Potujoč dijak (učenec) pride v neko selo in vidi, kako neusmiljeno tamošnji oštir lepo oblečenega fantiča pretepava. Na vprašanje dijakovo, je li to njegov sin, ki ga je ravno tako našeskal? mu oštir odgovori: „Ni moj sin ne, jaz sem mu stric; prišel je le k meni dva dni za kratek čas.“ A. K.

Nekemu kramarju je bila na sejmu lepa židana ruta ukradena. Ne terpi dolgo, da pritirajo tatú nazaj, ki pa je ukradeno blago tako skril, da mu je lahko bilo vse utajiti. Ko pa le vidi, da se mu huda žuga, dá ruto nazaj ravno v tem, ko se je kramar najhuje grozil in rekel: „Jo boš pa na sodni dan nazaj prinesel.“ „A, če bi bil vedil, da boš tako dolgo čakal — zaverne derzni tat — bi ti bil še kaj več pobral.“ J. K.

List iz Ljubljane.

Dragi Vitomar!

Ker sem kakor polž v Višnjigori priklenjen na sivo Ljubljano, Ti pa, dragi moj, se tudi, kakor vidim, raji sprehaš pod okrepčavnim nebom doljne štirke zemlje, kakor da bi prišel sedaj v okajeno Ljubljano, naj se namesto naj samih snideta lističa naji. Vidim Te, da debelo gledaš, ko bereš „sivo“ in kmali potem „okajeno“ Ljubljano; — ti moram tedaj, da ne boš kaj hujega mislil, razložiti te priklini, o kterih obéh bi se bil sam prepričal, ako bi bil pretekli mesec prišel v Ljubljano. Čuj tedaj, kako to. Mnogo mnogo gospodarjev je poslednje leto dalo svojim hišam od zunej sivo barvo, tako, da bo, če bo to v tem „tonu“ naprej šlo, se Ljublani namesto „bela“ Ljubljana po pravici v malo letih reklo „siva“ Ljubljana. „Okajena“ pa je bila celi mesec skor vsaki dan od tistega silnega dima, ki ga sapa privali iz požiganega močvirja toliko v mesto, da bi v njem lahko meso sušili; tako pa, ker je zraven še vročina in suša velika bila, smo sušili svoje uboge živote, da je bilo joj! Močirje je sicer Ljublani po svojih obilnih pridelkih in zavolj šote za kurjavo neprecenljiva dobrota, al v jeseni ji je tudi zavoljo dima velika nadloga, ako se namreč čisti zrak še smé, kakor smo se nekda učili, šteti med življenje človeško. Domačinci smo sicer hoté ali nehoté že vajeni tega dima in ga terpimo, ker vémo, da nam močirje marsikter kosček kruha daje, — al ptujci in popotni, te moráš slišati, kako grozno tožijo zoper smerad, in bati se je, da bojo „touristi“ po železnici marsiktero zabavljico zavoljo tega raznesli po svetu zoper našo „dimko“. Pa kaj Ti je, dragi, za vse to mar, ker vživaš v savinski dolini čisti dar božji! Naj bi Ti prav dobro teknil in Te kmali kmali spet postavil na prav terdne noge! To je pred vsem moja iskrena želja.

Bolj ko naš dim, ktere ga je že nekoliko ustavila višja prepoved, še bolj pa zaterl poslednji dež, Te bo mikala novica, da slavni prof. Mommsen iz Vratislave, s kterim si Ti v Celji govoril, je prišel unidan v Ljubljano, da bi tu in na Krajskem z lastnimi očmi vidil stare rimske spomenike in prepisal njih napise. Visoko učeni mož je prinesel že seboj celo torbico napisov naših kamnov, ki jih je prepisal iz različnih časnikov in bukev. Kakor nam je gosp. dr. E. Kosta pravil, ki mu je v vsem prijazno postregel, je v „Novicah“ našel 3 napise, ki mu poprej niso bili znani.

Vidiš, dragi moj, iz tega, kako treba nam je Terste-